

گذر

آخرین وضعیت انرژی منابع

صندوق توسعه ملی به بورس

● درحالی که حدود دو هفته از خبر تزریق یک درصد از صندوق توسعه ملی به صندوق تثبیت بازار می‌گذرد، یکی از اعضای شورای عالی بورس تأکید کرد که این موضوع حتما اجرایی خواهد شد. به گزارش ایسنا، جندی‌پیش حسن‌ قالیبافصل، رئیس سازمان بورس و اوراق بهادار، اعلام کرد که این سازمان بیکر نهایی‌شدن انتقال این درصد از منابع صندوق توسعه ملی به صندوق تثبیت بازار است و بر این موضوع تأکید کرد که اجرای این مصوبه در شرایط فعلی بازار برای بازارگردانی مداوم همه نمانده و افزایش نقدشوندگی بازار اتفاق بسیار خوبی است. هرچند رقم دقیق آن هنوز به‌صورت رسمی اعلام نشده است اما پیگیری‌های ایسنا از این حکایت داشت که طبق مذاکرات صورت‌گرفته فعلا قرار است این منابع از حساب‌های رایلی صندوق توسعه ملی نزد بانک‌ها تأمین شود و احتمالاً نزدیک به ۱۰ هزار میلیارد تومان خواهد بود. در این راستا، حسین سلاح‌ورزی - یک عضو شورای عالی بورس - در گفت‌وگو با ایسنا، فرمود: آخرین وضعیت تزریق یک درصد از منابع صندوق توسعه ملی به صندوق تثبیت بازار، توضیح داد: این طرح هنوز اجرا نشده و در حال طی‌کردن مراحل اداری است؛ اما به‌طور قطع اجرا خواهد شد.

خبر ویژه

تسهیلات ۲۰میلیون‌تومانی

اختصاصی دانشجویان پیام نور

● دانشجویان دانشگاه پیام نور تا سقف ۲۰ میلیون تومان و کارمندان و اعضای هیئت علمی این دانشگاه تا سقف ۳۰ میلیون تومان می‌توانند از تسهیلات قرض‌الحسنه بانک مهر ایران استفاده کنند. مراسم انعقاد تفاهم‌نامه بین بانک مهر ایران و دانشگاه پیام نور با موضوع اعطای تسهیلات قرض‌الحسنه در چارچوب طرح «کالاکارت» به دانشجویان دانشگاه پیام نور برگزار شد. مرتضی اکبری، مدیرعامل بانک مهر ایران، در ابتدای جلسه گفت: از اواسط سال گذشته موضوعی که برای بانک حائز اهمیت بود، بالارفتن هزینه خانوارها در حوزه‌های مختلف بود. فروشندگان کالا و خدمات انتظار دارند کالا و خدمات خود را در بازار بفروشند، اما متقاضیان به علت قیمت بالای این کالاها و خدمات، امکان خرید آنها را ندارند. در طرح کالاکارت که برای حمایت از تولید داخلی است، فروشنده در قالب عقد قرض‌الحسنه به‌صورت اقساطی شش‌ماهه، ۹ماهه و یک‌ساله کلای خود را می‌فروشد و نرخ کارمزد آن نیز تنها دو تا چهار درصد است. اکبری اظهار کرد: تفاوت کالاکارت بانک مهر ایران با طرح‌های مشابه بانک‌های دیگر در نرخ کارمزد است. برخی بانک‌ها بیش از ۱۶ درصد سود می‌گیرند، اما این کارت سودی ندارد و تنها دو تا چهار درصد کارمزد به آن تعلق می‌گیرد. بانک مهر ایران افتخار داشته در سال گذشته به بیش از دو میلیون و ۳۰۰ هزار نفر تسهیلات پرداخت کند و پیش‌بینی می‌کنیم در سال جاری نیز به سه میلیون نفر تسهیلات قرض‌الحسنه پرداخت کنیم. اکبری در پاسخ به سؤال یکی از خبرنگاران درباره افزایش سقف وام قرض‌الحسنه از سوی بانک مرکزی از ۲۰ به ۳۰ میلیون تومان، گفت: این عدد سه سال پیش از ۱۵ به ۲۰ میلیون تومان رسید و در سه سال گذشته تغییری نداشت. با عنایت به تومی که در جامعه وجود داشته، حتی مبلغ ۳۰میلیون‌تومانی نیز نیاز بخش‌هایی از جامعه را پاسخ نمی‌دهد. پیشنهاد ما ۵۰ تا ۱۰۰ میلیون تومان بود. ولی علت اینکه بانک مرکزی افزایش سقف وام قرض‌الحسنه را محدود می‌کند این است که این مبلغ به افراد بیشتری تخصیص یابد. بااین‌حال، اگر مبلغ تسهیلات کم باشد، اقبال مردم به این‌های قرض‌الحسنه به‌مرور از بین می‌رود. مدیرعامل بانک مهر ایران یادآوری کرد: صددرصد منابع این بانک مردمی است. درعین‌حال باید در نظر گرفت که تجهیز منابع تابعی از مصرف منابع است. اکبری اضافه کرد: بانک‌های قرض‌الحسنه می‌شکل اساسنامه‌ای دارند و اینکه فعالیت‌های بانکی آنها به پرداخت تسهیلات قرض‌الحسنه محدود شده و اجازه سرمایه‌گذاری به آنها داده نمی‌شود. چهار ابزار بانک‌های تجاری از جمله پرداخت نرخ سود، تسهیلات کلان، اعتبار اسنادی و ضمانت‌نامه‌ها و همچنین قرض‌گرفتن از سایر بانک‌ها در اختیار بانک‌های قرض‌الحسنه قرار ندارد. اکبری گفت: آثار مالی عدم دریافت سه قسط برای بانک چهار هزار میلیارد تومان بود که دریافت آن ۲۰ ماه به تعویق افتاد و باعث شد امکان پرداخت تسهیلات از سوی بانک محدود شود. اگر تورم نبود و اقساط به تعویق نمی‌افتاد، می‌توانستیم در سال جاری به چهار میلیون نفر تسهیلات دهیم. با این همه، اکنون نیز تا پایان سال به ۲.۵ ده سه میلیون نفر تسهیلات می‌دهیم. زمانی، رئیس اندشگاه پیام نور گفت: از سال گذشته با توجه به مسائل اقتصادی‌ای که در کشور وجود داشت، تلاش کردیم بخشی از این هزینه را تأمین کنیم و بار مالی‌ای که روی دوش دانشجویان بود، کاهش دهیم. در سال قبل تعداد قابل‌ملاحظه‌ای از دانشجویان از تسهیلات بانک مهر ایران که تا سقف ۲۰ میلیون تومان اعطا می‌شد، برای پرداخت شهریه استفاده کردند.

لیلا مرکن:مجلس انقلابی که با توجه به لقیبش انتظار می‌رفت اقدامات اساسی برای حل مشکلات کشور انجام دهد، گویا فقط در امور رفاهی انقلاب کرده است. اعطای خودوری دناپلاس با قیمت کارخانه و بدون نوبت، توزیع نخستین محموله واکسن آنفلوانزا و در نهایت وام کمک‌هزینه ۳۰۰میلیون‌تومانی لیستی از خدمات رفاهی مجلس یازدهم است که ظرف کمتر از یک ماه از آنها رونمایی شده است. وام کمک‌هزینه‌ای که بر اساس گزارش تسنیم ۲۰۰ میلیون تومان آن کمک‌هزینه مسکن و ۱۰۰ میلیون تومان برای خودرو است. حال این پرسش مطرح است که مجلسی که ۲۰ سال است بودجه عمرانی دارد و تنها نهادی است که همچنان مجوز ساخت خانه سازمانی دارد، آیا باید کمک‌هزینه مسکن به نمایندگان بدهد؟ آن‌طور که یک منبع مطلع می‌گوید: مجلس ساخت‌وسازهایی انجام داده است که جلوی پرداخت کمک‌هزینه‌های مسکن را بگیرد اما برخی منابع دیگر می‌گویند که مجلسی‌ها به دلیل وجود دوربین‌های مداربسته و... اصلا تمایلی به حضور در خانه‌های سازمانی ندارند. به گفته همت قلی‌زاده، کارشناس اقتصادی، مجلس هرسال در زمان تصویب بودجه، اعتبارات مربوط به خود را افزایش می‌دهد و وام‌های کمک‌هزینه‌ها هم در قالب ردیف‌هایی در بودجه دیده می‌شود اما شفاف نیست که این اعتبارات دقیقاً چگونه هزینه می‌شود. او می‌گوید: دولت برای اینکه مباحثش را پیش ببرد، این بودجه را باید به مجلس بدهد. اخبار رفاهی مجلس هر روز شگفت‌انگیزتر می‌شود. محلی که ملت نامه‌ی می‌شود، خودرو با قیمت کارخانه و بدون نوبت می‌گیرد و نمایندگان مردم نه‌تنها از این رانت ناراحت نیستند بلکه تقاضای شاسی‌بلند می‌کنند تا بتوانند به حوزه‌های انتخابیه سرکشی کنند. نخستین محموله واکسن آنفلوانزا که باید به اقشار در معرض خطر و آسیب‌پذیر می‌رسید، سر از مجلس درآورد و برخی نمایندگان این روند را عادی و رویه هر‌ساله دانستند. حالا هم خبر رسیده است که قرار است ۳۰۰ میلیون تومان وام کمک‌هزینه به نمایندگان مجلس اعطا شود و آن‌طور که تسنیم گزارش کرده است، ۲۰۰ میلیون تومان این رقم مربوط به کمک‌هزینه مسکن است و ۱۰۰ میلیون تومان هم کمک‌هزینه خودرو است. ارقامی که به عنوان کمک‌هزینه به مجلسیان داده می‌شود، هرروز شکاف بین مردم و نمایندگانشان را بیشتر می‌کند. مجلس در حالی کمک‌هزینه مسکن به نمایندگان می‌دهد که خانه ملت تنها نهادی است که همچنان مجوز ساخت خانه سازمانی دارد و بودجه عمرانی مجلس، ۲۰سال‌ی است که در ردیف‌های بودجه جا خوش کرده و تخصیص آن تمامی ندارد. آیا اگر برای تمام ۲۹۰ نماینده مجلس خانه و دفتر ساخته شود، طی ۲۰ سال نباید پروژه‌های عمرانی مجلس به پایان برسد؟

نمایندگان مجلس چه امتیازاتی دارند

به‌جز وام کمک‌هزینه ودیعه مسکن و خودرو و واکسن آنفلوانزای نمایندگان مجلس چه امتیازات دیگری دارند؟ چه شخص یا اشخاصی این امتیازات را برای آنها فراهم می‌کنند و اصلا آیا این امتیازات در همه مجلس‌ها وجود دارد یا خاص یک مجلس است؟ یک منبع مطلع که سابقه حضور در مجلس هم دارد، به «شرق» می‌گوید: امتیازات رفاهی در مجلس در دوره‌های مختلف متفاوت است. در برخی دوره‌ها نمایندگان خانه‌دار هم شده‌اند اما در یک دوره، به اسم اینکه خانه می‌سازند از نمایندگان پول دریافت کردند و کل پولشان نابود شد و معلوم شد که چه سرنوشتی پیدا کرد.

او پرداخت رسانه به امکانات رفاهی مجلس را حاشیه‌ای می‌داند که

اقتصاد

مجلس شورای اسلامی ۳۰۰ میلیون تومان وام کمک‌هزینه به نمایندگان می‌دهد

انقلاب رفاهی در مجلس انقلابی

خود مجلس‌نشین‌ها هم به آن دامن می‌زنند. به گفته این منبع مطلع، اگر یکی از نمایندگان گفته باشد که شب‌ها در خانه بستگانش ساکن می‌شود، حرف بسیار عجیبی زده است زیرا این فرد پول داشته برای نماینده‌شدن هزینه‌کند اما حالا برای اجاره‌خانه پول ندارد؟ او بر این باور است که مجلس هم مثل همه نهادهای دیگر از جمله دانشگاه اداره رفاهی دارد و باید روشن شود این است که آیا نمایندگان ادوار از امکانات رفاهی مثل خانه، ماشین و... که مجلس به نمایندگان هر دوره اختصاص می‌دهد به‌عنوان فرد جدیدالورود، بهره‌مند می‌شوند یا نه و در این رابطه شفاف‌سازی باید توسط نمایندگانی که ادعای پاکدستی دارند، انجام شود. اگرچه برخی منابع می‌گویند که نمایندگان مجلس مایل به حضور در خانه‌های سازمانی نیستند زیرا معتقدند با حضور دوربین‌های مداربسته حريم خصوصی آنها رعایت نمی‌شود و بنابراین تمایلی به اقامت در این خانه‌ها ندارند. اما این منبع مطلع درباره دلیل اینکه به نمایندگان ودیعه مسکن می‌دهند و درباره سرنوشت خانه‌های سازمانی اطلاعاتی ندارد. او درباره حقوق نمایندگان هم می‌گوید: نمایندگان مجلس یک پایه حقوق دارند. مبلغی برای جذب سه کارشناس همکار از مجلس می‌گیرند که اگر این سه کارشناس را جذب نکنند، این پول برای خودشان باقی می‌ماند. این منبع مطلع ادامه می‌دهد: چهار تا پنج میلیون تومان هزینه ایاب و ذهاب می‌گیرند. البته برای تردد سه گزینه وجود دارد. نمایندگان می‌توانند راننده و ماشین از مجلس دریافت کنند. ماشین از مجلس بگیرند و راننده را استخدام کنند یا اصلا خدماتی دریافت نکنند. در صورت عدم دریافت خدمات حمل‌ونقلی مبلغ چهار تا پنج‌میلیون تومان را دریافت خواهند کرد.

به گفته او نمایندگان شهرستانی دومیلیون تومان هزینه رفت‌وآمد می‌گرفتند و مختصری هم هزینه تلفن همراه به نمایندگان مجلس پرداخت می‌شود.

عدم شفافیت هزینه‌کردن بودجه مجلس

بودجه‌های رفاهی مجلس از کجا می‌آید؟ آیا این ارقام در لایحه بودجه دیده می‌شود؟ همت قلی‌زاده، کارشناس اقتصادی در گفت‌وگو با «شرق» عنوان می‌کند: این کمک‌ها در قالب بند «و» تبصره دو قانون بودجه ۹۹ درج شده است اما ریز این اعداد مشخص نیست. اخیراً از یکی از نمایندگان مجلس هم سؤال کردم و آنها به من پاسخی ندادند که ریز تخصیص این اعتبارات چگونه است.

او درباره متورم‌بودن بودجه مجلس می‌گوید: یک اشکال سنتی در

بودجه وجود دارد. نهادهایی که در حوزه بودجه تصمیم‌گیرنده هستند، بودجه خود را دست‌خوش تغییر و افزایش می‌کنند. زیرمجموعه‌های مجلس، مرکز پژوهش‌ها، دیوان محاسبات و شورای نگهبان که بعد از تصویب مجلس باید قوانین آنجا تأیید شود، بودجه‌ایشان معمولاً دچار افزایش می‌شود.

قلی‌زاده درباره میزان افزایش درصد بودجه مجلس اطلاعاتی در اختیار ندارد اما تأکید می‌کند: عموماً در بودجه دستگاه‌های دولتی از طریق ضوابط و بخش‌نامه‌های بودجه، محدودیت‌هایی اعمال می‌شود اما اعمال این محدودیت‌ها برای نهادهای قانون‌گذار کمی سخت است.

بودجه‌ریزی رانتی

این کارشناس اقتصادی ادامه می‌دهد: این تغییرات در بودجه ناشی از این است که بودجه‌ریزی مساوی پاسخ‌گویی نیست. با بودجه‌ریزی بر مبنای عملکرد و دغدغه نیست، بلکه بر اساس چانه‌زنی، قدرت سیاسی و توزیع رانت است. در طول تاریخ برنامه‌ریزی، هرساله این اتفاق می‌افتد. به دولت خاصی هم ربطی ندارد؛ زیرا تصمیم‌گیرنده مجلس است.

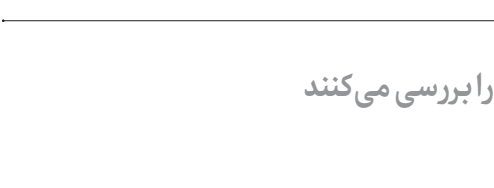
او بیان می‌کند: در برخی موارد مجلسی‌ها می‌گویند دولت برای خودش بودجه خوب می‌بندد و برای مجلس بودجه بد می‌بندد و چنین استدلال‌هایی را هم مطرح می‌کنند. قلی‌زاده بیان می‌کند: درحالی‌که بودجه‌ریزی می‌تواند بر اساس شاخص‌ها پیش برود و با کمیت بحث شود. او با اشاره به اینکه نمایندگان مجلس مدعی هستند نهایت دخالتشان در بودجه دو درصد است، به این واقعیت اشاره می‌کند که به دلیل قدرت تصمیم‌گیری مجلس، دولت این بودجه را باید به آنها بدهد. به گفته این کارشناس اقتصادی در طول برنامه‌های مختلف و نشست‌های متفاوت، مجلسی‌ها استدلال‌هایی می‌کنند این است که باید تا حدودی دغدغه مالی نمایندگان رفع شود تا وابسته به فساد، رشوه و رانت دستگاه دولتی نشوند اما بودجه‌ریزی چون اشکال دارد، نمی‌توان کسی را متهم کرد. این اشکال مبتنی بر فرد هم نیست.

او ادامه می‌دهد: بحث بودجه بحث ریشه‌داری است که هرکسی از زاویه قدرت خود، فرصت‌های بودجه‌ای را تعریف می‌کند.

قلی‌زاده می‌گوید: به‌طور سنتی نهادهای تصمیم‌گیرنده در بودجه و ارگان‌های حساس حتی نهادهایی مثل نهادهای نظامی، معمولاً بودجه‌ایشان به‌معنایی که در علم اقتصاد وجود دارد، حداقل روی کاغذ با محدودیت پیش‌بینی مواجه نمی‌شوند و مجلس هم از این قاعده مستثنا نیست. او ادامه می‌دهد، هر‌ساله عدد بودجه مجلس را تغییر می‌دهند. یکی از نمونه‌های آن همین ساخت‌وسازهاست که ۲۰ سال است ادامه دارد. این کارشناس اقتصادی ادامه می‌دهد: نمایندگان کشورهای اروپایی امکاناتی که آقایان دارند را در اختیار ندارند. چهار تا هشتاد میلیارد دلار با کاهش را انجام دادند. امکانات شخصی ندارند.

او اضافه می‌کند: به خاطر همین شرایط است که هر بار برای ثبت‌نام مجلس هزاران نفر داوطلب می‌شوند زیرا این مسئله یک فرصت است و علاوه بر این، بعد از اتمام دوره مجلس یک پست وزارتی و مدیرکلی به آنها می‌دهند و زندگی‌شان متحول می‌شود.

قلی‌زاده می‌گوید: باید هر اقدامی بر اساس شاخص‌ها و کمیتی باشد. بودجه جزء حقوق اساسی ملت است. در این‌گونه مواقع، نمایندگان مجلس می‌گویند ما نمادی از ملت هستیم و تفسیرهای عجیب‌وغریبی از آنها می‌شویم.

کارشناسان در گفت‌وگو با «شرق» رسیدن خط فقر به ۱۰ میلیون تومان را بررسی می‌کنند

افزایش فقرزایی

گسترش نابرابری، شکاف طبقاتی و... ایجاد می‌کند». امیدي با اشاره به اینکه دوقطبی‌شدن جامعه و گسترش شکاف طبقاتی را می‌توان در حاشیه‌نشینی دید، تصریح می‌کند: «روایت‌های متفاوتی از ۱۸ تا ۲۴ میلیون جمعیت حاشیه‌نشین شامل سکونتگاه‌های غیررسمی و مشاغل غیررسمی وجود دارد که دولت در سال‌های آتی برای بهبود این وضعیت موفق عمل نکرده است».

فقرزایی بسیار موفق‌تر از طرح‌های مقابله با فقر عمل می‌کند

به گفته او، آمارهای بودجه در این زمینه مؤید آن است که نظام سیاست‌گذاری در کشور خود را در مقابل روند فقرزایی در کشور می‌بیند.

عضو هیئت علمی دانشگاه تهران با بیان اینکه سیاست‌های حداقلی حمایتی در کشور نیز بلافاصله با شوک‌های تورمی در اقتصاد روبه‌رو می‌شود، ادامه می‌دهد: «به دلیل ضعف بنیادین اقتصاد کشور، شوک‌های تورمی اثرات سیاست‌های حمایتی دولت مانند پرداخت یارانه نقدی را به کل این می‌برند. در حقیقت می‌تواند گفت دنبایمیزی که به‌صورت مداوم نابرابری‌ها را تولید و بازتوزیع می‌کند، بسیار فعالانه‌تر از سیاست‌های حمایتی دولت‌ها عمل می‌کند. به بیانی دیگر، دنبایمیز فقرزایی بسیار موفق‌تر از طرح‌های مقابله با فقر عمل می‌کنند».

هزینه بالای کنترل پیامدهای فقر در جامعه

او ادامه می‌دهد: «این روند مربوط به یکی، دو سال اخیر نیست بلکه در بیش از یک دهه اخیر به‌ویژه از سال‌های ۸۵ به این‌سو، با روند فقرزایی در کشور روبه‌رو بوده‌ایم که می‌تواند وضعیت پرمخاطره‌ای را برای کشور ایجاد کند».

این اقتصاددان با تأکید بر اینکه سیاست‌های مقابله‌ای با فقر نسبت به پیشگیری، بسیار هزینه‌بر است، تصریح می‌کند: «براساس تحقیقات انجام‌شده در بانک جهانی، اگر سیاست‌هایی که باید رای بهبود وضعیت اجتماعی صرف شود، اکنون هزینه نتشود، در آینده ناگزیر خواهید بود چندبرابر آن را برای پوشش پیامدهای بعدی فقر به کار بگیرید». به گفته او، متأسفانه فقرزایی صرفاً به کلان‌شهرها محدود نشده و به شهرهای کوچک و کم‌جمعیت نیز سرایت کرده است و خانوارها به‌شدت تحت فشار قرار گرفته‌اند. این روند مؤید آن است که لایه‌های بیشتری از جمعیت کشور درگیر دغدغه‌های معیشتی شده‌اند.

ادامه از صفحه اول

مصائب سودای انتقال پایتخت

نتایج مطالعه درباره «امکان‌سنجی انتقال پایتخت» که سال ۹۶ از سوی یک تیم تحقیقاتی در شورای ساماندهی و تمرکززدایی از تهران به پایان رسید، نشان می‌دهد طرح انتقال پایتخت به پنج دلیل عمده -که مهم‌ترین آن «قابل‌تضمین‌نبودن حل مشکلات تهران» است- به صلاح و امکان‌پذیر نیست؛ یکم، مشکلات کلان‌شهر تهران از جنسی نیست که با انتقال پایتخت حل شود. دوم آنکه طرح انتقال پایتخت حداقل یک پروسه زمانی ۱۰ ساله است. ازاین‌رو در این بازه زمانی احتمال بروز کمبود منابع، توقف طرح در مسیر اجرا، شکل‌گیری نارضایتی عمومی و تصمیم متفاوت دولت به واسطه جابه‌جایی دولت طی سال‌های آتی وجود دارد. دلیل سوم که مانع انتخاب گزینه انتقال پایتخت در این مطالعه شده، آن است که درحال‌حاضر مکان شهری مناسب برای پذیرش پایتخت اداری- سیاسی به‌لحاظ زیرساخت، منابع آب شرب کافی و بناهای ساختمانی مناسب وجود ندارد. دلیل چهارم آنکه تضمینی برای دچارنشدن پایتخت جدید به مشکلات پایتخت قدیم نیز وجود ندارد و نهایتاً دلیل پنجم آنکه با انتقال مرکزاداری- سیاسی عملاً پایتخت چندتکه می‌شود که این وضعیت نه به صلاح پایتخت می‌شود نه شهر تهران است.از سوی دیگر واقعیت آن است که در وضعیت کنونی، کلان‌شهرهای دیگر از قبیل شیراز، اصفهان، تبریز، مشهد و... در موقعیتی نیستند تا نقش پایتخت‌های رده دوم را برای کشور بازی کنند و خود آنها عملاً در وضعی مشابه تهران از نظر مشکلات قرار دارند.چنانچه راهکار مناسب برای حل معضلات شهر تهران در قالب عدم انتقال پایتخت مدنظر باشد، باید با اتخاذ تصمیم‌های عملی که پشتوانه بررسی‌های کارشناسانه دارند، برای نوسازی و بهبود مدیریت شهر تهران و کاهش مشکلات بی‌رویه آن استفاده کرد. برای حل چنین چالش‌هایی ارتقای جایگاه مدیریت شهری با توجه به ابعاد تمرکززدایی، جلب مشارکت عمومی برای مدیریت شهری، بهبود و توسعه ساختار سازمانی و مدیریت منابع انسانی و بهبود اوضاع مالی و اقتصادی از طریق ایجاد درآمدهای پایدار باید در دستور کار قرار گیرد.با توجه به اینکه یکی از مهم‌ترین کارکردهای پایتخت ملی تبلور وحدت ملی و انسجام ملی است، تهران به دلیل حضور گروه‌های اجتماعی مختلف از سراسر کشور در ترکیب جمعیتی این شهر و برآثر مهاجرت و حرکت ساکنان شهرها و روستاهای مختلف به سوی آن در طول یک قرن اخیر، به شهر ملی ایران تبدیل شده است. این امر عامل ایجاد وحدت و تجانس فرهنگی در کشور شده است. تهران اکنون به خانه دوم همه اقوام ایرانی تبدیل شده است. ۳.براساس شواهد و تجارب، انتقال پایتخت سیاسی در کشورهای دیگر تجربه موفقیتی نبوده است. در سطح جهانی ایده‌های مرتبط با جابه‌جایی پایتخت‌ها بیش‌ازحد بلندپروازانه و بدون درنظرگرفتن اختلاف میان منابع مالی و سازمانی لازم و موجود کشور برای تحقق آنها شکل گرفته و به همین دلیل با شکست مواجه شده است. مالزی یکی از کشورهایی است که انتقال پایتخت سیاسی در آن شکست خورد. با اینکه پایتخت سیاسی این کشور از کوالالامپور به بوتراجایا انتقال پیدا کرد اما همچنان مشکلات پایتخت اول باقی مانده است. تجربیات انتقال پایتخت در سایر کشورها نشان می‌دهد ساخت پایتخت جدید تأثیر قابل ملاحظه‌ای بر زندگی و حیات پایتخت قدیم نگذاشته و صرفاً آهنگ رشد را تا حدودی کاهش داده است. در کشورهای صنعتی پیشرفته نمونه‌های معدودی از این جابه‌جایی‌های آگاهانه وجود دارد. انتخاب «رن» به عنوان پایتخت آلمان فدرال و به عنوان بازتاب تجزیه کشور در سال پیش از آن از این نمونه‌هاست. دولت آلمان پس از ادغام آلمان شرقی و آلمان غربی، با وجود اقتصاد قدرتمند و برنامه‌ریزی‌های دقیق، هنوز درگیر جابه‌جایی پایتخت از بن به برلین است و این در حالی است که برلین باوجود همه جذابیت‌های شهری و تاریخی، هنوز نتوانسته در جذب سرمایه‌های داخلی مطابق پیش‌بینی‌ها عمل کند و به همین دلیل همچنان بن به عنوان مغز متفکر سیاسی آلمان عمل می‌کند. تلاش جدی ژاپن در سه بازه زمانی از سال ۱۹۶۰ برای جابه‌جایی مقر دولتی از توکیو نمونه دیگری است. در انگلستان هم ایده انتقال پایتخت‌های جایگزین لندن به تاووب مطرح می‌شود، اما هیچ‌گاه عکس‌العمل‌های رسمی و جدی‌ای را در پی نداشته است. در کشورهای در حال توسعه پاکستان نمونه خوبی از تجربه شکست‌خورده انتقال پایتخت است. جمعیت شهر کراچی در پاکستان باوجود انتقال پایتخت به اسلام‌آباد از ۲۳ میلیون نفر جمعیت کاهش نیافت. همچنین در زمان انتقال پایتخت از استانبول ترکیه، این شهر جمعیت چهار میلیون نفری داشت که در سه‌سال‌های بعد به ۱۱ میلیون نفر افزایش یافت. این مثال مؤید این نکته است که انتقال پایتخت لزوماً منجر به کاهش تراکم جمعیتی در پایتخت نمی‌شود و با توجه به اینکه نظام برنامه‌ریزی و تصمیم‌گیری در ایران متمرکز و وابسته به مرکز است، انتقال پایتخت منجر به سرایت مسائل و مشکلات پایتخت قدیم به پایتخت جدید می‌شود.